



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobkyně: **ORIFLAME SOFTWARE s.r.o.**, se sídlem Ladova 389/10, Hejčín, Olomouc, zastoupena JUDr. Kristinou Škampovou, advokátkou se sídlem Pellicova 29/8, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 10. 2019, č. j. 44075/19/5200-11434-703000, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 6. 2021, č. j. 3 Af 59/2019 - 38,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobkyně **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci rozsudek městského soudu

[1] Platebním výměrem ze dne 24. 11. 2014, č. j. 6602870/14/2004-52525-707801, doměřil Finanční úřad pro hlavní město Prahu (dále jen „správce daně“) žalobkyni daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2010 do 31. 12. 2010 ve výši 425.410 Kč za současného vzniku penále ve výši 85.082 Kč, z důvodu, že žalobkyně nedoložila oprávněnost užití § 24 odst. 2 písm. zc) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, na daňově neuznatelné náklady a jejich ponecháním v daňově uznatelných nákladech porušila § 25 odst. 1 písm. f), j) a t) zákona o daních z příjmů.

[2] Konkrétně se jednalo o následující položky:

- (i.) částka 118.420 Kč zaúčtovaná na MD 518099 - Ostatní běžné služby a vyloučená správcem daně z daňově účinných nákladů s odkazem na § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, účinném do 28. 11. 2014 (dále jen „ZDP“), neboť byla vynaložena za víza a letenky pro paní G., která byla zaměstnancem společnosti ORIFLAME SLOVAKIA s.r.o. (dále

- jen „ORIFLAME SLOVAKIA“), neměla však žádný pracovněprávní vztah k žalobkyni (část 1.2 Zprávy o daňové kontrole);
- (ii.) částka 984.445,66 Kč, která je součtem částek 207.251,03 Kč (MD 513001 - Občerstvení), 629.143,27 Kč (MD 513002 - Občerstvení kancelář), 12.754,67 Kč (MD 513003 - Repre - kancelář), 135.296,69 Kč (MD 513005 - Občerstvení - ovoce) byla správcem daně vyloučena z daňově účinných nákladů, neboť byla vynaložena podle § 25 odst. 1 písm. t) ZDP (část 1.3 Zprávy o daňové kontrole);
 - (iii.) částka 1.088.839,16 Kč, tj. 45% z celkové částky 2.419.642,57 Kč, kterou žalobkyně zaúčtovala na MD 528010 - Závodní stravování, kterou vynaložila za nadlimitní výdaje za závodní stravování svých zaměstnanců (část 1.4a Zprávy o daňové kontrole) a
 - (iv.) částka 59.517,59 Kč zaúčtovaná na MD 545001 - Ostatní pokuty a penále (část 1.4 Zprávy o daňové kontrole).

[3] Žalovaný zamítl odvolání žalobkyně rozhodnutím ze dne 29. 10. 2019, č. j. 44075/19/5200-11434-703000.

[4] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji v záhlaví specifikovaným rozsudkem zamítl.

[5] Městský soud nejdříve vymezil účel úpravy obsažené v § 24 odst. 2 písm. zc) zákona o daních z příjmů a zopakoval 4 podmínky pro jeho aplikaci stanovené v judikatuře Nejvyššího správního soudu. Následně rozdělil žalobní námitky na dvě části, a to podle konkrétní podmínky pro aplikaci § 24 odst. 2 písm. zc), která nebyla dle názoru žalovaného vyjádřeného v napadeném rozhodnutí splněna.

[6] Nejprve se tak věnoval posouzení nákladů za letenky a víza; shledal, že nejsou daňově účinným nákladem podle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, neboť se nejednalo o náklady vynaložené za zaměstnance žalobkyně. Tímto nebyla splněna první podmínka pro použití § 24 odst. 2 písm. zc) téhož zákona. Žalobkyně neunesla důkazní břemeno ohledně skutečnosti, že by mezi ní a paní G. byl uzavřen pracovněprávní vztah, ani ohledně toho, že by daná cesta souvisela se zastupováním žalobkyně.

[7] V případě dalších nákladů (občerstvení, nadlimitní výdaje za stravování zaměstnanců a ostatní pokuty a penále) se městský soud zabýval posouzením, zda tyto jednotlivé náklady přímo souvisí s výnosy žalobkyně. Neztotožnil se s názorem žalobkyně, která spatřovala souvislost předmětných nákladů s výnosy ve svém fakturačním modelu, který spočívá v uzavírání smluv mezi žalobkyní a ostatními členy skupiny ORIFLAME, přičemž úhrada za služby se odvíjí od skutečné výše vynaložených přímých i nepřímých nákladů, tedy při zvýšení nákladů na určitou službu dojde ke zvýšení výnosů žalobkyně o stejnou částku +5 % marže. Zabýval se tedy splněním druhé podmínky pro uznání výdaje za náklad vynaložený na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů, tedy zda výnosy s tímto nákladem přímo souvisí.

[8] Městský soud tuto přímou souvislost mezi náklady a výnosy neshledal; z uzavřených smluv nebylo patrné, jak měly přímo souviset vynaložené náklady (na občerstvení, stravování či penále) s poskytováním softwarových služeb. K fakturačnímu modelu žalobkyně uvedl, že ten dokládá pouze přímou úměru, tedy o co se zvýší náklady, tím vyšší bude cena za poskytovanou službu (výnos). Přímá úměra se však v daném případě nerovná přímé souvislosti ve smyslu § 24 odst. 2 písm. zc) zákona o daních z příjmů. Mohla by pak nastat situace, kdy by se § 24 odst. 2 písm. zc) dal za použití podobného fakturačního modelu mezi společnostmi

pokračování

v jedné konkrétní skupině aplikovat na veškeré náklady uvedené v § 25 téhož zákona. Tím by se § 25 stal *de facto* obsoletním, neboť by bylo dostačující předmětné náklady pokrýt výnosy v téže výši, aniž by ze smlouvy či z fakturace vyplývala bližší (přímá) souvislost mezi těmito náklady a výnosy

II. Důvody kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[9] Žalobkyně (stěžovatelka) podala proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[10] Jako zásadní otázku v nynějším případě stěžovatelka označila posouzení vazby nákladů a výnosů v jejím případě. Nejdříve popsala specifický charakter její podnikatelské činnosti spočívající v poskytování služeb pouze pro ostatní společnosti ve skupině ORIFLAME. Své služby tedy nenabízí na volném trhu a nejedná se proto o standardní softwarovou společnost, která by je poskytovala za hodinovou sazbu, případně paušál bez přímé vazby na vynaložené náklady a vedle toho má případně sjednáno přeúčtování účelně vynaložených služeb. Tvorba cen stěžovatelky tedy není založena na tržním prostředí, ale na vnitroskupinové dohodě. Fakturace služeb stěžovatelky je tvořena na principu veškerých přímých a nepřímých provozních nákladů vynaložených žalobkyní v daném zdaňovacím období za společnost jako celek navýšených o marži 5 %. Tyto celkové náklady jsou mezi jednotlivé členy skupiny ORIFLAME přerozděleny tak, aby výnosy žalobkyně za každé období byly vždy o 5 % vyšší než náklady. Tento fakturační model prokazuje, že všechny náklady (daňové i či nedaňové z pohledu ZDP) jsou přímo kryty zdanitelnými výnosy. Dále odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2017, č. j. 9 Afs 231/2016 - 50, v němž jsou uvedeny 4 podmínky, které musí být splněny pro daňovou uznatelnost primárně daňově neuznatelných nákladů ve smyslu § 24 odst. 2 písm. zc) zákona o daních z příjmů, o nichž stěžovatelka tvrdí, že byly v jejím případě splněny, neboť její fakturační model prokazuje, že všechny náklady jsou přímo kryty zdanitelnými výnosy.

[11] Ze smluv uzavřených mezi stěžovatelkou a členy skupiny ORIFLAME vyplývá, že úhrada za služby se odvíjí od skutečné výše vynaložených nákladů (přímých i nepřímých) na tyto služby. Zvýší-li se náklady na reprezentaci například o 100.000 Kč, dojde vždy ke zvýšení výnosu na 105.000 Kč, následně dojde i ke zvýšení základu daně o 5.000 Kč, oproti situaci, kdy by stěžovatelka žádné další náklady na reprezentaci nevydala.

[12] Městský soud tedy dle stěžovatelky nesprávně vyhodnotil její specifický fakturační model, jelikož je zcela zřejmý přímý vztah mezi náklady a výnosy. Cena za poskytované služby je tvořena konkrétní výší všech nákladů a dohodnutou marží. Jinak řečeno na základě smluv se společnostmi ve skupině je každá 1,00 Kč nákladů kryta konkrétní 1,05 Kč zdanitelných výnosů. Dle stěžovatelky bylo tedy jednoznačné, že veškeré náklady jsou v přímé, intenzivní a logické souvislosti s výnosy.

[13] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že stěžovatelka neprokázala vynaložení nákladů za letenky a víza paní G. za účelem dosažení, zajištění a udržení svých zdanitelných výnosů. U nákladů na stravování, občerstvení a ostatní pokuty a penále nedošlo k naplnění druhé podmínky pro aplikaci § 24 odst. 2 písm. zc) zákona o daních z příjmů, které stanovuje judikatura Nejvyššího správního soudu. Stěžovatelka neprokázala přímou souvislost nákladů s dosaženými výnosy. Dle žalovaného lze v případě fakturačního modelu stěžovatelky hovořit pouze o přímé úměře, nikoliv o přímé souvislosti nákladů s výnosy. Rozvolnění výkladu § 24 odst. 2 písm. zc) tak, aby dopadal na případ stěžovatelky, by ve svém důsledku prakticky znamenalo téměř neomezenou možnost využití § 24 odst. 2 písm. zc) a ve své podstatě by vedlo k negaci § 25

téhož zákona, i veškerých dalších ustanovení regulujících daňovou účinnost konkrétních druhů nákladů. Ve způsobu stanovení převodní ceny metodou nákladů a přírážky nelze spatřovat přímou souvislost mezi náklady ve formě občerstvení, stravování zaměstnanců nad limit a ostatních pokut a penále s výnosy za poskytované softwarové služby.

[14] Připomněl také, že pro dosažení ceny obvyklé na trhu by musela být zisková přírážka k přímým nákladům vyšší, neboť by nesloužila pouze k tvorbě zisku, ale musela by zohledňovat i náklady nesouvisející s výrobním procesem. Regulace v oblasti převodních cen je jednou z bariér podnikání, neboť omezuje holdingové struktury v možnosti volně stanovit cenu za produkty a služby, které jsou obchodovány mezi jednotlivými společnostmi a reflektuje tak současně ochranu rozdělení zdaňovací pravomoci mezi jednotlivými zúčastněnými státy nadnárodní skupiny podniků, resp. zamezuje nesprávnému rozdělení zisku mezi spojenými osobami. Žalovaný se tak ztotožnil se závěrem městského soudu ohledně fakturačního modelu stěžovatelky.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost má požadované náležitosti a je projednatelná. Důvodnost kasační stížnosti posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] S ohledem na to, jakým způsobem je v nyní projednávané věci formulována kasační argumentace stěžovatelky, považuje Nejvyšší správní soud za vhodné připomenout, že řízení ve správním soudnictví, včetně řízení o kasační stížnosti, je ovládáno dispoziční zásadou. S výjimkami uvedenými v § 109 odst. 4 větě za středníkem s. ř. s. je tak Nejvyšší správní soud vázán důvody uvedenými v kasační stížnosti (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.), a proto obsah stížnostních bodů a kvalita jejich odůvodnění v kasační stížnosti do značné míry předurčují obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 - 54). Rozhodnutí městského soudu je tedy přezkoumáváno v intencích kasačních námitek, se zřetelem k důvodům obsaženým v § 103 odst. 1 s. ř. s. Je nutno zdůraznit, že kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí městského soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.) a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se tak musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, č. j. 6 Ads 3/2003 - 73). V případě, kdy stěžovatel prakticky převezme žalobní argumentaci a přenesení ji do kasační stížnosti, sám tím omezuje kasační přezkum.

[18] V současném případě právě toto stěžovatelka provedla, jelikož kasační stížnost je v podstatných bodech shodná s uplatněnou žalobní argumentací před městským soudem, aniž nějak argumentuje proti úvahám soudu, kterými reagoval na žalobní body. Jádrem sporu tedy shodně zůstává obecná otázka, zda mohla stěžovatelka uplatnit sporné částky jako daňově uznatelné náklady dle § 24 odst. 2 písm. zc) zákona o daních z příjmů.

[19] Podle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů: „Výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů se pro zjištění základu daně odečtou ve výši prokázané poplatníkem a ve výši stanovené tímto zákonem a zvláštními předpisy. Ve výdajích na dosažení, zajištění a udržení příjmů nelze uplatnit výdaje, které již byly v předchozích zdaňovacích obdobích ve výdajích na dosažení, zajištění a udržení příjmů uplatněny. Pokud poplatník účtuje v souladu se zvláštním právním předpisem některé účetní

pokračování

operace kompenzované, posuzují se náklady, jejichž uznatelnost je limitována výší příjmů s nimi souvisejících, obdobně jako by byly účtovány odděleně náklady a výnosy.“

[20] Podle § 24 odst. 2 písm. zc) téhož zákona (ve znění do 28. 11. 2014): „Výdaji (náklady) podle odstavce 1 jsou také výdaje (náklady), které nejsou podle § 25 výdaji (náklady) na dosažení, zajištění a udržení příjmů, a to jen do výše příjmů (výnosů) s nimi přímo souvisejících za podmínky, že tyto příjmy (výnosy) ovlivnily výsledek hospodaření ve stejném zdaňovacím období nebo ve zdaňovacích obdobích předcházejících. Obdobně postupují poplatníci uvedení v § 2, kteří nevedou účetnictví.“

[21] K účelu a funkci § 24 odst. 2 písm. zc) zákona o daních z příjmů se již několikrát vyjádřil ve své judikatuře také Nejvyšší správní soud. Jedním z těchto rozhodnutí je rozsudek ze dne 28. 3. 2007, č. j. 5 Afs 95/2006 - 80, č. 1225/2007 Sb. NSS, který zdůraznil, že „[s]myslem tohoto ustanovení je [...] umožnit, aby za situace, kdy mezi konkrétními příjmy a výdaji, které by jinak uznatelné nebyly, existuje vzájemná souvislost a jsou součástí nákladů a výnosů ve stejném zdaňovacím období, bylo lze i tyto jinak neuznatelné výdaje (náklady) uplatnit.“ Tento závěr dále rozvedl rozšířený senát ve svém usnesení ze dne 26. 8. 2015, č. j. 9 Afs 74/2014 - 125, č. 3307/2015 Sb. NSS, kde v bodě [38] uvedl, že „[ú]čelem § 24 odst. 2 písm. zc) zákona o daních z příjmů je umožnit uplatnění výdajů v souladu s § 24 odst. 1 i pro náklady, na které by uvedené ustanovení jinak nedopadalo, neboť je obecně za výdaje považovat nelze. Naproti tomu v případě hmotného a nehmotného majetku [§ 25 odst. 1 písm. a) zákona o daních z příjmů] je zde speciální režim uplatňování těchto výdajů (nákladů) cestou jejich odpisování. Obecný postup uplatňování výdajů (nákladů) dle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, ke kterému je třeba vztažnout i výdaje (náklady) v § 24 odst. 2 písm. zc) proto v tomto případě aplikovat nelze (srov. již cit. rozsudek č. 5 Afs 95/2006 - 80).“

[22] Aby mohl být konkrétní náklad uznán za vynaložený na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných výnosů, musí splnit kumulativně 4 podmínky stanovené judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek ze dne 27. 7. 2017, č. j. 9 Afs 231/2016 - 50, č. 3634/2017 Sb. NSS). Jde o tyto podmínky:

1. jde o výdaj (náklad), který není výdajem (nákladem) na dosažení, zajištění a udržení příjmů podle § 25 zákona o daních z příjmů,
2. příjmy (výnosy) s tímto výdajem musí přímo souviset,
3. výdaj (náklad) je daňově uznatelný jen do výše přímo souvisejících příjmů (výnosů),
4. tyto příjmy (výnosy) ovlivnily výsledek hospodaření ve stejném zdaňovacím období nebo ve zdaňovacích obdobích předcházejících.

[23] Nejvyšší správní soud se bude nejdříve věnovat, obdobně jako před ním městský soud, nákladům za letenky a víza pro paní G. Stěžovatelka v kasační stížnosti nepřináší žádný konkrétní argument, kterým by rozporovala závěr městského soudu. Ten v napadeném rozsudku uvedl, že zmíněný náklad nespĺňuje již první podmínku (viz podmínky stanovené judikaturou výše) pro aplikaci § 24 odst. 2 písm. zc) zákona o daních z příjmů, tedy že se nejedná o náklad dle § 25 téhož zákona. Stěžovatelka pouze obecně argumentuje svým fakturačním modelem, ze kterého odvíjí své závěry o přímé souvislosti výnosů a nákladů, tak jak je požaduje druhá podmínka pro aplikaci zmíněného ustanovení, a nijak nereflktuje závěr městského soudu. Jelikož stěžovatelka tento závěr nijak nerozporovala, Nejvyšší správní soud se posouzením tohoto nákladu dále neměl důvod zaobírat.

[24] Dále se bude Nejvyšší správní soud zabývat v úvodu specifikovanými náklady na občerstvení, reprezentaci, nadlimitní výdaje za stravování zaměstnanců a ostatní pokuty a penále. Mezi stranami je nesporné, že v těchto případech je splněna první podmínka pro aplikaci § 24 odst. 2 písm. zc) zákona o daních z příjmů, tedy že se jedná o náklady, které nelze uznat pro daňové účely ve smyslu § 25 téhož zákona. Konkrétně se jedná o odst. 1 písm. f), j) a t) zmíněného ustanovení. Stejnou otázkou tedy je naplnění druhé podmínky pro aplikaci § 24

odst. 2 písm. zc) zákona o daních z příjmů, kterou je přímá souvislost výnosů s uplatněnými náklady.

[25] Stěžovatelka spatřuje odpověď na tuto otázku ve svém fakturačním modelu, kde její výnosy reflektují skutečnou výši vynaložených, přímých i nepřímých, nákladů. Nejvyšší správní soud dává zapravdu stěžovateli toliko v tom, že veškeré výnosy v jejím fakturačním modelu jsou přímo úměrné s náklady, tedy spolu zdánlivě přímo souvisí. Na přímou souvislost však nelze nahlížet bezbřezě. Smyslem a účelem dotčené právní úpravy je umožnit uplatnění nákladů v souladu s § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů i pro náklady, na které by dané ustanovení nedopadalo, neboť je obecně za daňově účinné náklady považovat nelze. Přímou souvislost je nutné zkoumat v každém případě zvlášť. Tomuto požadavku jak správní orgány, tak městský soud dostály.

[26] Soud konstatuje, že přímou souvislost nelze chápat pouze jako úměru mezi náklady a výnosy, jak ji vykládá stěžovatelka, tedy že pro použití zmíněného ustanovení postačuje, aby bylo zvýšení výnosů podmíněno úměrným zvýšením nákladů. Přímou souvislost je nutno chápat tak, že dané náklady měly možnost ovlivnit výši výnosů, a to nikoliv pouze tím že byly vynaloženy a následně zaúčtovány dalším členům skupiny, ale tak, že jejich vynaložení přispělo k dosažení výnosů jinak, než pouze jejich automatickým zvýšením. Soud v nyní rozhodovaném případě neshledává souvislost mezi vynaloženými náklady na reprezentaci, stravování či penále s výnosy za poskytované softwarové služby. Ostatně sama stěžovatelka v řízení před správními orgány uvedla, že v případě standardní softwarové společnosti by se náklady obdobného charakteru (reprezentace, občerstvení...) těžko staly daňově účinnými náklady, právě z důvodu těžko prokazatelné přímé souvislosti mezi např. pohoštěním a následně uzavřenými obchody.

[27] Argumentuje-li stěžovatelka tím, že si nedokáže představit přímější vztah mezi náklady a výnosy než takový, kdy cena (výnos) za poskytované služby je tvořena konkrétní výši všech nákladů a dohodnutou marží, Nejvyšší správní soud neshledává. Přímou souvislost nelze v konkrétním případě odvozovat pouze od specifického modelu financování stěžovatelky, která jednoduchým matematickým vzorcem automaticky navyšuje veškeré náklady o fixní sazbu a výslednou částku následně fakturuje ostatním členům skupiny. Takový postup zakládá pouze přímou úměru mezi náklady a výnosy, nikoliv však již souvislost pro použití § 24 odst. 2 písm. zc) zákona o daních z příjmů. Uplatnění stěžovatelkou popsaného fakturačního modelu by znamenalo prakticky neomezenou možnost použití § 24 odst. 2 písm. zc) zákona o daních z příjmů.

[28] Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje se závěry městského soudu, že stěžovatelka dostatečně neprokázala přímou souvislost mezi výše specifikovanými náklady a jejími výnosy. V kasační stížnosti stěžovatelka brojí obecně pouze proti nepřihlednutí ke specifickému fakturačnímu modelu městským soudem a nepřináší žádné další konkrétní argumenty proti závěrům jmenovaného soudu, který se podrobně zabýval přímou souvislostí jednotlivých položek. Nejvyšší správní soud se nemůže sám zabývat podrobným skutkovým posouzením jednotlivých nákladů, aniž by takový návrh plynul z kasační stížnosti stěžovatelky.

IV. Závěr a náklady řízení

[29] Nejvyšší správní soud vzhledem k výše uvedenému uzavřel, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[30] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho úřední

pokračování

činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. října 2021

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu